

CIUMĂ ȘI ROUĂ ÎN DACIA

† Daniil
Epicop al Daciei Felix

PLAGUE AND DEW IN DACIA

Abstract : From the Sketch of the Retezat Mountains, Deceneu, as the high priest of God, slots to open the eyes of the priests and believers, causing them to fall the scales from their eyes, like Saul of Tarsus in Damascus, so that they can see and contemplate the „Sign of the Son of Man“ in the sky, as the opener and forward of the lightning of the Lord’s Parusia. Just as the Jews in the wilderness, being bitten by the venomous serpents, turned their gaze faithfully to the Brass Serpent, raised by Moses on the pole, so the Orthodox Christians of Dacia, looking faithfully at the „Sign of the Son of Man“ in the sky, were healed from the bites of the venomous serpents, also called the „coronavirus“ of the plague, the ones allowed and sent by God for the sins of men. , in the world and in ancestral Dacia today.

Keywords: priest, parusia, coronavirus, ancestral, Dacia

Înspre primăvara anului 2020 de după Întâia Venire a lui Hristos și cu „o vreme și vremi și jumătate de vreme” mai înainte de „plinirea vremii” celei de A Doua Veniri a lui Hristos, se împlini, ca niciodată până atunci, cuvântul Evangheliei de la Matei capitolul 24, versetele 7 și 8, despre „începutul durerilor” prin „foamete și ciumă și cutremure pe alocuri”.

Ciuma se întinse ca focul în miriști, arzând și iarba uscată de pe pajiști, iar apoi se ridică înspre pădurile de pe dealuri și munți. Doar stâncile din vârful munților și lacurile glaciare dintre culmi nu fuseseră atinse de șerprii veninoși purtați de flăcările ciumei. Acolo răzbiră să ajungă preoții lui Dumnezeu, sub călăuzirea lui Deceneu, împreună cu turma de credincioși dreptmăritori creștini, ca să se îplinească cuvântul din „Pomelnice pe coajă de copac”.

De la Schitul din Munții Retezat, Deceneu, ca mare preot dac al lui Dumnezeu, căută să le deschidă ochii preoților și credincioșilor, făcându-i să le cadă solzii de pe ochi, precum lui Saul din Tars în Damasc, ca să poată vedea și contempla „Semnul Fiului Omului” de pe cer, ca deschizător și înaintemergător al fulgerului Parusiei Domnului. Așa cum evreii în pustie, fiind mușcați de șerprii veninoși își îndreptau privirea cu credință înspre Șarpele de aramă, ridicat de către Moise

pe stâlp, tot așa creștinii ortodocși din Dacia, privind cu credință înspre „Semnul Fiului Omului” de pe cer, se vindecau de mușcăturile șerpilor veninoși, numiți și „coronavirus” ai ciumei, celei îngăduite și trimise de Dumnezeu pentru păcatele oamenilor, în lume și în Dacia ancestrală, astăzi. Deși înăluntru bisericilor și mănăstirilor lui Hristos din Dacia, Liturghia Darurilor mai înainte sfințite și a Sfântului Vasile cel Mare, ca și a Sfântului Ioan Gură de aur din ziua de Bunăvestire, nu se mai puteau săvârși, începând cu a treia săptămână din Postul Mare, în jurul și împrejurul acestor sfinte locașuri, începu a se lucra mai cu osârdie, Liturghia închinării în Duh și Adevăr, prin credință, nădejde și dragoste, prin smerenie și tăcere și mai ales prin Rugăciunea minții și a inimii: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”!

Urcând înspre Schitul din Retezat, Deceneu cugeta întru sine: „Astăzi este nevoie mai mult decât oricând, din nou, de rugăciunea înlăcrimată și îngenunchiată a Preacuviosului Părintelui nostru Arsenie, din altarul bisericii de la Drăgănescu, din seara unei zile de august 1968!” Deceneu descoperi sub Sfânta masă din biserica Schitului, potirul cel de aur, plin cu lacrimile rugăciunilor Părintelui nostru Arsenie Boca, pe care ridicându-l în mâini și binecuvântând poporul lui Dumnezeu în semnul Sfintei Cruci, stropi cu busuiocul muiat în agheasma lacrimilor, întreg pământul ancestral al Daciei, în cele patru laturi, la răsărit și apus, la miazăzi și la miazănoapte, înspre Sfânta Mănăstire a Prislopului. Apoi culese din pomul nevăzut la vieții, un mănunchi de frunze, care, după cuvântul lui Dumnezeu din Apocalipsă 22, 2 „slujesc la vindecarea neamurilor” – pentru tămăduirea sufletească și trupească și a neamului nostru daco-roman. Atunci și îndată, în cădelnițele de aur din sufletele tuturor credincioșilor daco-romani, se înalță înspre tronul și altarul lui Dumnezeu din cer, precum pe vremea ciumei de la sfârșitul domniei lui David, din Ierusalim, jertfa bineprimită și tămâia binemiroitoare a rugăciunii launtrice și a închinării în Duh și Adevăr, integrată în Liturghia cosmică.

După „trei zile” de ciumă în popor, care durară fiecare mai mult sau mai puțin de 24 de ore într-o zi, milostivindu-Se, Dumnezeu porunci îngerului arătat în văzduhul Daciei, să nu-și mai țină sabia îndreptată înspre Dacia, ci s-o bage în teacă, ca semn al iertării poporului vinovat, dar care s-a smerit și s-a pocăit precum ninivitenii, în duh ortodox. O ploaie de har binecuvântată stinse focul aprins în miriștea Daciei și un nor de rouă cerească, pogorât precum în cuptorul Babilonului, stinse puterea focului șerpilor veninoși ai virusului. Poporul Daciei răsuflă ușurat; învață lecția și hotărî să nu se mai joace cu Legile și Cuvântul lui Dumnezeu și să nu-I mai calce în picioare poruncile, date lumii prin Moise și prin Evanghelia lui Hristos, și tâlcuite în Dacia, ca nimeni altul, de către „Arhanghelul” de la Prislop. Izvoare de lacrimi de bucurie se revărsară din lacul Bucura al sufletului Daciei, pe fețele oamenilor. Poporul Daciei redeveni un popor ales, iar neamurile și țările din jur luară pildă și învățătură de la acesta, în numele lui Hristos, înaintea tronului Judecării Căruia „se vor aduna toate neamurile”, ca să fie despărțiți unii de alți, pentru totdeauna „precum desparte păstorul oile de capre”. (Hățăgel, 20 martie 2020).